

— Сигур Шутия е напипал някъде зайци. Пак ще те влачи за тоя що духа. Не се води по неговия ум, да си късаш царвулите.

Дракона стана да си ходи. Като излизаше от вратата, той се обърна към Петко Куция.

— Петко бе, я ела да ти кажа нещо по оная работа, гдето говорихме.

Петко погледна малко изненадан и стана.

— Каква работа? — попита той.

— Слушай, заеми ми утре някой и друг патрон за зайци.

— Хайде де, пак си ги надушил някъде. Ще дам, ама ще обадиш, къде ще ходиш.

— Ама между нас да си остане.

— Добре де, нали ме знаеш!

— Нане Стоичко обадил на Шутия, че в тяхното землище, къде дренако, вчера изкарал десетина-петнайсе заяка.

— Десетина-петнайсе?

— Верно ти казвам. . .

— Добре де, ще ти пратя патрони в къщи, — каза Петко, като се престори съвсем равнодушен. Но в същност ловджийската му душа се развълнува, каточе в нея нахлуха сто заяка.

— Ама тайна, моля ти се, — каза Дракона. — Не обаждай на никого.

Драконът си отиде. Петко Куция постоя на вратата, повъртя се, па бързо се опъти надолу по улицата.